

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **S.**, so sídlom v B., vo veci pobočky S. Senica, Hollého č. 1219, IČO: X., proti povinnej **A., s.r.o.**, so sídlom v S., IČO: X., **o vymoženie 1 831,64 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 4 Er 22/2009, o dovolaní súdnej exekútorke proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 24. júla 2012 sp. zn. 9 CoE 450/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Senica uznesením z 9. júna 2011 č.k. 4 Er 22/2009-14 exekučné konanie zastavil. Oprávnenej uložil povinnosť zaplatiť súdnej exekútorke JUDr. V. K. náhradu trov exekúcie v sume 72, 59 € do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Zastavenie exekúcie odôvodnil tým, že povinná zanikla výmazom z obchodného registra bez právneho nástupcu, čím stratila spôsobilosť byť účastníčkou konania. Keďže ide o neodstrániteľnú podmienku konania, exekučné konanie zastavil s poukazom na § 57 ods. 2, § 58 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a ustanovenia § 103 a § 107 ods. 4 O.s.p. Rozhodnutie o trovách exekúcie odôvodnil podľa § 200 ods. 2 a § 203 ods. 2 Exekučného poriadku.

Krajský súd v Trnave na odvolanie oprávneného uznesením z 24. júla 2012 sp. zn. 9 CoE 450/2011 v napadnutej časti trov exekúcie zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že súdnej exekútorke náhradu trov konania nepriznal. Na odôvodnenie uviedol, že v danom prípade počas exekučného konania došlo k zániku povinnej výmazom z obchodného registra, čím stratila spôsobilosť byť účastníkom konania. Dôvodom zastavenia exekúcie je neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky konania a dôvodom zastavenia exekúcie je potom situácia uvedená v § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku – je tu iný dôvod pre ktorý nemožno exekúciu vykonať. V danom prípade nemožno klásť oprávnenej za vinu, že povinná bola vymazaná z obchodného registra, oprávnená žiadnym svojím konaním zastavenie exekúcie nezavinila. K zastaveniu exekúcie nedošlo ani pre nemajetnosť povinnej, ale z dôvodu jej zániku a straty spôsobilosti byť účastníčkou konania.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie súdna exekútorka a žiadala napadnuté uznesenie „zrušiť, prípadne napadnuté uznesenie zmeniť“. Prípustnosť dovolania odôvodnila § 237 písm. f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. K odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tým, že odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie. Rozhodnutím odvolacieho súdu bolo porušené právo súdnej exekútorke na právnu istotu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základné právo vlastniť majetok a právo na ochranu pred vyvlastnením podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru a tiež právo na náhradu trov exekúcie ako odmenu za vykonanú prácu (čl. 36 ods. 1 ústavy). Pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie veci, dovolateľka poukázala na to, že v danom prípade došlo k zastaveniu exekúcie ex lege, keďže bol vyhlásený konkurz na majetok povinnej. Spoločnosť bola zrušená 24. apríla 2010, právnym dôvodom zrušenia bolo rozhodnutie konkurzného súdu o zastavení konkurzného konania pre nedostatok majetku, následne došlo ex offo k výmazu 26. júna 2010. Zároveň poukázala na to, že s účinnosťou od 1. januára 2012 bol zákonom č. 348/2011, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, novelizovaný Exekučný poriadok, bolo doplnené ustanovenie § 203 o odsek 3, ktorý znie: „Ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz, nevyhnuté trovy exekúcie znáša oprávnený a súd bez zbytočného odkladu

na návrh exekútora rozhodne o ich výške. Odvolací súd rozhodoval v čase, keď už bolo toto ustanovenie účinné, mal postupovať podľa tohto ustanovenia, keďže novela nešpecifikuje, na aké konania sa (ne)vzťahuje.

Oprávnená a povinná sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p. a § 37 ods. 1 Exekučného poriadku) s právnickým vzdelaním, skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V danom prípade smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia (o. i.) vtedy, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Konštantná judikatúra najvyššieho súdu považuje trovy exekúcie za trovy konania (viď uznesenia najvyššieho súdu z 13. októbra 2010 sp. zn. 6 Cdo 80/2010, z 15. októbra 2010 sp. zn. 3 Cdo 170/2009, z 3. októbra 2011 sp. zn. 5 Cdo 170/2011 a z 13. septembra 2011 sp. zn. 6 Cdo 4/2011). Názor, že trovy exekúcie sú trovami konania, zastáva dovolací súd aj v preskúmvanej veci. Prípustnosť podaného dovolania, ktoré smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách, je vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na to by dovolanie súdnej exekútorke bolo procesne prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd vedúcich k zmätočnosti. Dovolací súd skúmal (§ 242 ods. 1 O.s.p.), či v konaní nedošlo k niektorej z väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh

na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania súdnej exekútorke preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu odvolacieho súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či odvolací súd svojím postupom (ne)odňal súdnej exekútorke možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu priechiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania.

Podľa obsahu dovolania dovolateľka zastáva názor, v zmysle ktorého jej súdy odňali možnosť pred súdmi konať tým, že vec nesprávne právne posúdili. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, treba preto uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu (s jeho procesným postupom v konaní, so samou procedúrou prejednávania veci súdom) a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, ktoré spočíva v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav, a ktoré je vyjadrené vo finálnom produkte občianskeho súdneho konania – v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi tohto konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovacej praxi senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky všeobecne považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť iba procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a procesnú vadu konania

v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 54/2012 a tiež napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011). Nesprávnym právnym posúdením veci súd totiž neznemožňuje účastníkovi konania realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať.

Keďže prípustnosť dovolania v preskúmvanej veci z ustanovení § 239 O.s.p. a § 237 O.s.p. nevyplýva, najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie súdnej exekútorky podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom v dovolacom konaní priznaná, lebo dovolateľka nebola v dovolacom konaní úspešná a ostatní účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. marca 2013

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková